

Den Store Invokation

"Intet menneske kan anvende denne invokation eller bøn om illumination og kærlighed, uden at der skabes store forandringer i dets liv. Menneskets livstendens, karakter og mål vil forandre sig, og dets liv vil få en ny retning, idet det vil blive nyttigt i åndelig retning. Som et menneske tænker i sit hjerte, således er det".

Alice Bailey

Fra lysets kilde i Guds sind
lad lys strømme ind i menneskers tanker
lad lyset komme til jorden.

Fra kærlighedens kilde i Guds hjerte
lad kærlighed strømme ind i menneskers hjerter
må Kristus komme til syne på jorden.

Fra centret hvor Guds vilje er kendt
lad hensigt lede menneskers små viljer
den hensigt mestrene kender og tjener.

Fra centret vi kalder menneskeheden
lad planen for kærlighed og lys fuldbyrdes
må den forsegle døren til det onde.

Lad lys og kærlighed og kraft
genoprette planen på jorden

Skønheden og styrken i denne invokation ligger i dens enkelhed og deri, at den udtrykker visse centrale sandheder, som alle mennesker naturligt og normalt accepterer - eksistensen af en oprindelig intelligens, som vi har givet navnet Gud; at den bevægende kraft bag det synlige univers er kærlighed; at en stor individualitet, som de kristne kalder Kristus, kom til jorden for at legemliggøre denne kærlighed, så vi kunne forstå den; at både kærlighed og intelligens er virkninger af det, som kaldes Guds vilje; og endelig den indlysende sandhed, at det kun er gennem menneskeheden selv, at den guddommelige plan kan virkeliggøres.

Hele invokationen refererer til det energicenter - overskyggende og åbenbarende - som er den umiddelbare årsag til alle de begivenheder på jorden, der indicerer fremkomsten af det, som er nyt og bedre; disse begivenheder viser at menneskeheden bevidsthed er på vej ind i et større lys.

Den sædvanlige påkaldelse har hidtil været selvisk i sit væsen og tilpasset øjeblikket i sin formulering. Mennesker har bedt for sig selv, har påkaldt guddommelig hjælp til dem de elskede, og de har fortolket deres fundamentale behov materielt. Denne invokation er en verdensbøn; den appellerer ikke til noget personligt eller anråber om noget timeligt; den udtrykker menneskehedens behov og trænger gennem alle forhindringer, tvivl og spørgsmål til den Enes bevidsthed i hvem vi lever og røres og har vor eksistens - den som vil være hos os indtil tidernes ende og »indtil den sidste trætte pilgrim har fundet vejen hjem«.

**Fra lysets kilde i Guds sind
lad lys strømme ind i menneskers tanker
lad lyset komme til jorden.**

I de første tre linjer refereres der til Guds bevidsthed som kilden til guddommeligt lys. Der refereres til sjælen i alle ting. Begrebet sjæl, hvis vigtigste egenskab er oplysning, omfatter menneskesjælen og den fuldendte lyskilde vi betragter som menneskehedens »overskyggende« sjæl. Denne sjæl bringer lys og spreder oplysning. Det er nødvendigt altid at erindre, at lys er aktiv energi.

Når vi påkalder Guds bevidsthed og siger: »lad lys strømme ind i menneskers tanker, lad lyset komme til jorden«, udtaler vi et af menneskehedens største behov, og hvis påkaldelse og bøn betyder noget for os overhovedet, er svar derpå sikkert og uundgåeligt. Når mennesker til alle tider, i alle tidsaldre og i enhver situation har følt trang til at opsende en bøn til det usete åndelige center, kan vi med sikkerhed fastslå, at sådan et indre center eksisterer. Invokation er så gammel som menneskeheden selv.

Kristus siger at mennesker »elsker mørket mere end lyset, fordi deres gerninger er onde«. Ikke desto mindre er det store og skønheden i vor tid, at lys kastes ind i alle mørke kroge, og at alt det skjulte bliver åbenbaret. Mennesket er meget bevidst om det eksisterende mørke og elendigheden og vil derfor byde lyset velkommen. Den indre oplysning af menneskers bevidsthed, som får dem til at se ting, som de er, vil bidrage til de rette motiver, og det største behov er nu at etablere rette menneskelige relationer. I det lys, som oplysningen fremkalder, skal vi omsider se lyset, og den dag vil komme, hvor tusinder af mennesker og talløse grupper vil blive i stand til at sige med Hermes og Kristus: »Jeg er (eller vi er) verdens lys«.

**Fra kærlighedens kilde i Guds hjerte
lad kærlighed strømme ind i menneskers hjerter
må Kristus komme til syne på jorden.**

I disse tre linjer påkalder Guds hjerte som kærlighedens kilde. Dette »hjerte« er i den manifesterede verden det åndelige Hierarki - den store formidler af kærlighed til enhver form i den guddommelige manifestation.

Kærlighed er en energi som må trænge ind i menneskers hjerter og befrugte menneskeheden med den kvalitet, som er kærlig forståelse, for det er, hvad en forening af kærlighed og intelligens fører til.

Når disciple bevidst virker under Kristi anerkendelse, vil den tid komme, da han igen kan bevæge sig åbent og frit mellem mennesker. Han vil blive erkendt og kan virke på livets ydre plan, såvel som på de indre. Kristus sagde ved afskeden med sine disciple: »Se, jeg er med Jer altid, lige til tidernes ende«.

Når Kristus kommer, vil hans bevidsthedskvalitet komme til stor udfoldelse og aktivitet i og blandt mennesker; han vil frigøre den stærke og særegne energi som kaldes intuitiv kærlighed. Udbredelsen af denne energi vil virke på to måder:

For det første vil den aktive energi vi kalder »kærlig forståelse« fremkalde en voldsom reaktion mod hadets kræfter. At hade, at adskille sig og at indtage en afvisende holdning vil blive betragtet som den eneste synd, for man vil erkende at alle de synder, som nu regnes for synd, har sin rod i hadet eller dets aflægger, den asociale bevidsthed.

For det andet vil utallige mænd og kvinder i alle lande danne grupper til fremme af den gode vilje og skabelse af de rette menneskelige relationer. De vil være så mange, at de fra en lille overset minoritet vil blive den stærkeste magt i verden.

**Fra centret hvor Guds vilje er kendt
lad hensigt lede menneskers små viljer
den hensigt mestrene kender og tjener.**

I disse tre linjer finder vi en bøn om, at den menneskelige vilje må blive bragt i overensstemmelse med den guddommelige vilje, selv om det er svært at forstå. Det antydes i disse tre linjer, at menneskeheden endnu ikke kan fatte Guds hensigt, eller det aspekt af Guds vilje som nu søger at gøre sig gældende på jorden. Men efterhånden som Guds vilje og hensigt påvirker menneskenes vilje, giver det sig udslag i det vi kalder god vilje mellem mennesker, og i et levende forsæt eller fast beslutning om at tilvejebringe rette menneskelige relationer.

Den guddommelige vilje, som den virkelig er, forbliver det store mysterium. Selv Kristus kæmpede med problemet den guddommelige vilje og henvendte sig til Faderen, da omfanget af hans mission for første gang gik op for ham, med ordene: »Fader, ske ikke min vilje, men din!« Disse ord markerede hans opgivelse af de metoder, hvormed han hidtil havde søgt at frelse menneskeheden, og som for ham på den tid kan have set ud som en fejltagelse og betydet at hans mission var mislykkedes. I omtrent to tusinde år har han ventet på at fuldføre sin mission. Han kan ikke fortsætte den mission, der er ham overdraget, uden menneskehedens medvirken.

Denne invokation er på en særlig og afgørende måde Kristi eget mantra. Ved hans fremsigelse og Hierarkiets anvendelse er dets »lyd udgået« til hele verden. Nu må også invokationens ord gå ud over hele verden, ved at mennesker overalt fremsiger den, og dens mening må udtrykkes gennem masserne i tidens løb. Så kan Kristus igen »nedstige til jorden« og »se frugterne af sin sjæls møje«.

**Fra centret vi kalder menneskeheden
lad planen for kærlighed og lys fuldbyrdes
må den forsegle døren til det onde.**

I disse tre linjer efter at have påkaldt de tre aspekter eller kraftfelter, Tanke, Kærlighed og Vilje, antydes en forankring af disse kræfter i menneskeheden selv, i det »center vi kalder menneskeheden«. Her og her alene kan de tre guddommelige kvaliteter - i tid og rum - komme til udtryk og blive fuldbyrdet. Her og her alene kan kærligheden virkelig fødes, intelligensen fungere korrekt og Guds vilje vise sin effektivitet i viljen til det gode. Kun gennem menneskeheden, alene og uden hjælp (undtagen af den guddommelige ånd i hvert menneskeligt væsen), kan »døren til det onde« forsegles.

Den sidste linje i det fjerde vers behøver måske en forklaring. Den er et symbolsk udtryk for den idé at gøre det onde både inaktivt og virkningsløst. Det onde kan ikke stedfæstes. I Det nye testamente, i åbenbaringen, tales der om at destruere det onde og gøre Satan afmægtig.

»Døren til det onde« holdes åben af menneskehedens selviske ønsker, dens had og separatistiske holdninger, dens havesyge og dens raceskel, dens nationale barrierer, dens lave personlige ambitioner og dens smag for magt og grusomhed. Når lys og god vilje strømmer ind i menneskers sind og hjerter, vil disse onde tilbøjeligheder og energier, som holder døren til det onde åben, give plads for en længsel efter rette menneskelige relationer, en beslutning om at skabe en bedre og mere fredelig verden, og en tilkendegivelse af viljen til det gode overalt i verden. Når disse egenskaber efterhånden fortrænger de gamle og uønskede, vil døren til det onde langsomt lukkes, symbolsk set, ved selve presset fra den offentlige mening eller den almindeligt udbredte indstilling, ved menneskehedens rette ønsker. Intet kan på nogen måde stoppe denne udvikling.

Således vil den oprindelige plan blive genindført på jorden. Samtidig vil døren ind til de åndelige realiteters verden blive åbnet for menneskeheden, og derved vil planen for kærlighed og lys, gennem »centret vi kalder menneskeheden«, blive fuldbyrdet og give dødsstødet til det onde, selvisheden og separatismen, og forsegle det i dødens grav for evigt; derved vil også Skaberens formål blive fuldbyrdet.

**Lad lys og kærlighed og kraft
genoprette planen på jorden.**

Det er tydeligt, at de tre første vers påkalder eller appellerer til de tre aspekter af det guddommelige liv som er universelt anerkendt - Guds sind, Guds kærlighed og Guds vilje og formål. Det fjerde vers refererer til menneskehedens forbindelse med disse tre energier, intelligens, kærlighed og vilje, og til menneskehedens store ansvar for at iværksætte udbredelsen af lys og kærlighed på jorden, så planen kan genoprettes. Menneskeheden er ifølge denne plan kaldet til at blive kærlighedens levende udtryk og til at »lade deres lys skinne«. Så kommer det sidste alvorlige forlangende om at denne »plan for kærlighed og lys«, gennem menneskeheden, må »forsegle døren til det onde«.

Den sidste linje rummer idéen om genoprettelse, som bliver fremtidens grundtone, og ser frem til den tid, hvor Guds oprindelige idé og hensigt ikke længere blokeres af den menneskelige vilje og det onde og af ren materialisme og selviskhed. Den guddommelige hensigt vil da fuldbyrdes gennem menneskehedens forvandlede hjerter og mål.

Den store invokations dybere mening

Denne store invokation kan, hvis den bliver udbredt overalt, blive for den nye verdensreligion, hvad »fadervor« har været for kristendommen og den 23. salme for åndeligt orienterede jøder. Der er tre forskellige måder at bruge denne store bøn eller invokation på:

- en for almenheden
- en for esoterikere eller verdens aspiranter og disciple
- en for medlemmer af Hierarkiet

Almenheden vil betragte den som en bøn til en transcendental Gud. De kan endnu ikke anerkende Gud som immanent i sit skaberværk; de vil opsende bønnen på håbets vinger - håbet om lys og kærlighed og fred, som de uophørligt længes efter. De vil også opfatte den som en bøn om oplysning af verdens herskere og ledere inden for alle grupper, der arbejder med verdensproblemerne; som en bøn om kærlighed og forståelse mellem mennesker, så de kan leve i fred med hinanden; som et krav om at Guds vilje må ske - en vilje, som de ikke kan vide noget om og som altid forekommer dem så uransagelig og altomfattende, at deres mest almindelige indstilling er resignation og villighed til at afstå fra alle spørgsmål; som en bøn om styrkelse af den menneskelige ansvarfølelse, så at alle vor tids erkendte onder - der i dag i den grad piner og foruroliger menneskeheden - kan forsvinde og det ondes noget ubestemmelige årsag bringes under kontrol. Endelig vil de opfatte den som en bøn om at en eller anden lige så vag oprindelig tilstand af lyksalighed vil blive genoprettet og al

sorg og lidelse forsvinde fra jorden. Dette er for dem helt rigtigt og nyttigt, og alt, hvad der i øjeblikket er muligt.

Esoterikere, aspiranter og åndeligt indstillede mennesker vil have en dybere og mere forstående holdning. Dem vil den bibringe en erkendelse af årsagernes verden og af de åndelige ledere, som står bag verdensbegivenhederne og fra det indre plan leder verdens gang. De står rede til at styrke dem, der har de rette visioner, rede til ikke alene at påpege årsagen til det der sker på livets forskellige områder, men også til at åbenbare det, som vil hjælpe menneskeheden videre frem og ud af mørket til lyset. Med en sådan grundholdning vil nødvendigheden af at udbrede kendskabet til disse fundamentale kendsgerninger være indlysende, og en æra af åndelig skoling, iværksat af disciple og videreført af esoterikere, vil vokse frem af denne nødvendighed. Denne åndsvidenskabens æra begyndte i 1875, da kendsgerningerne om eksistensen af Visdommens Mestre blev offentliggjort. Dette arbejde er blevet videreført på trods af fejlagtig fremstilling og hånende angreb på idéen. Erkendelsen af de foreliggende kendsgerningers virkelige natur, og den begyndende intuitive forståelse hos dem, der studerer okkultisme, samt hos mange af intelligensen har hjulpet meget hertil.

En ny mystikertype vil efterhånden gøre sig gældende, som adskiller sig fra fortidens mystikere ved sin praktiske interesse for almindelige verdensproblemer og ikke kun for religiøse og kirkelige anliggender; han udmærker sig ved en mangel på interesse for sin egen personlige udvikling, ved evnen til at se Gud i enhver livsanskuelse og ikke bare i sin egen særlige form for religiøs tro, og tillige ved sin evne til at leve livet i lyset fra det guddommeliges nærhed. Dette har alle mystikere været i stand til i større eller mindre grad, men den moderne mystiker adskiller sig fra fortidens derved, at han er i stand til klart at vise andre vejens teknik; han kombinerer hoved og hjerte, intelligens og følelse med en intuitiv opfattelse, som hidtil har manglet. Det åndelige Hierarkis klare lys oplyser den moderne mystikers vej, og ikke kun som hidtil lyset fra hans egen sjæl; dette vil i stadig stigende grad blive tilfældet.

Begge disse grupper - almenheden og verdens aspiranter på forskellige udviklingstrin - har iblandt sig nogle, der skiller sig ud fra gennemsnittet ved en dybere indsigt og forståelse; de befinder sig i et ingenmandsland og virker som formidlere mellem henholdsvis almenheden og esoterikere, og esoterikere og Hierarkiets medlemmer. Glem ikke, at disse sidste også anvender Den store invokation, og at der ikke går en dag, hvor Kristus ikke selv sender den ud.

Anvendelsen af denne invokation eller bøn og den tiltagende forventning om Kristi genkomst indebærer menneskehedens største håb. Store gudesønner er altid kommet på menneskehedens forlangende og vil altid komme, og Han, som alle venter på i dag er på vej.

Invokation og bøn

Videnskaben om invokation er i virkeligheden den intelligente organisation af åndelig energi og af kærlighedens kræfter, og disse vil, når de er effektive, fremkalde svar fra åndelige væsener, som igen kan virke åbent mellem mennesker og således etablere en nær forbindelse og en konstant kommunikation mellem menneskeheden og det åndelige Hierarki.

Man kan sige, at der er tre slags invokation: massernes ubevidste appel, det råb om hjælp, der altid trænger sig ud af menneskehjerner i krisetider som disse. Dette nødskrig udgår til stadighed fra alle mennesker i katastrofeområder, og det er rettet til den magt uden for dem selv, som de føler, kan og burde hjælpe dem i nødens stund. Denne stærke, ordløse appel stiger i dag op fra jorden alle vegne fra. Så er der den bevidste bøn fra oprigtige mennesker, der deltager i deres religions ritualer og benytter sig af lejligheden til i fælles bøn og gudstjeneste at fremlægge deres krav om hjælp for Gud. Denne gruppe udgør sammen med masserne en vældig stor gruppe af påkaldere, og deres samlede vilje er i dag meget tydelig, deres invokation når op til den Allershøjeste. Endelig er der verdens erfarne disciple og aspiranter, som bruger bestemte ordformer, visse omhyggeligt valgte og formulerede påkaldelser, og som - idet de gør det - forener de andre to grupper påkaldende råb og appel i et brændpunkt, så de får den rigtige styrke og retning. Alle disse tre grupper er, bevidst eller ubevidst, nu i aktivitet, og deres forenede anstrengelser garanterer en efterfølgende fremkaldelse.

Ved invokativ bøn eller aspiration - det er underordnet, hvad vi kalder det - er åndelig energi til rådighed og bragt i anvendelse, og ved klar tænkning, målrettet tanke og mental opfattelse kan den gøres til mål for menneskenes ønsker.

Denne invokation er hovedsagelig en bøn, der forener selve menneskesjælens højeste ønske, aspiration og åndelige krav. Den må anvendes på denne måde.

Når den skolede discipel eller aspirant anvender den, vil han indtage en meditativ indstilling - koncentration, åndelig retning og modtagelighed. Derefter vil han bede. Han vil indtage den meditative indstilling (en indre mental indstilling af fast overbevisning), men benytte bøn som metode, som et magtfuldt middel til at etablere og vedligeholde rette åndelige og menneskelige relationer. Når han i den mediterende indstilling bruger bøn (ved hjælp af invokationen) opnår han en forbindelse med menneskeheden masser, som det ellers ikke var ham muligt og kan formulere deres følte, men uudtalte nød, mens han også kan forene sig med det åndelige Hierarki, hvis opmærksomhed er påkaldt af menneskemassernes ønsker.

En gigantisk gruppemeditation går for sig i mange forskellige faser på vor planet. Alle de mediterende enheder og de reflekterende grupper er forbundet med hinanden i det

samme åndelige motiv; de søger et tættere samarbejde og prøver - bevidst eller ubevidst - at bringe deres meditation i en tilstand af positiv universel stilhed, således at formuleringen af åndeligt ønske kan blive båret heldigt frem, og modtagelsen af åndelig energi kan blive en forenet modtagelse. Gennem individuel bøn, meditation og invokation sker en stor bestræbelse mod overensstemmelse, som når den styrkes, kan tjene hele menneskeheden.

Enhver kan medvirke ved en regulering af sit tankeliv, sine idéer og ved en kultivering eller opdyrkelse af en kærlig ånd samt ved brug af Den store invokation. Således kan man påkalde disse åndelige kræfter og energier, som er så stærkt tiltrængte i dag.

Tænk på invokationen som et udtryk for den guddommelige hensigt, der opsummerer konklusionen af Guds tanker, og koncentrer din meditative tænkning og reflektive styrke på dem. Søg efter den grundliggende abstrakte idé i denne invokation. Den er der. Brug dens sætninger som »trin« til visse tankeplan, ikke hidtil opnået.

Invokationens oprindelse

Mennesket påkalder Guds opmærksomhed på forskellig måde: ved massernes usammenhængende, ordløse appel eller nødråb; og ved den planlagte, veldefinerede invokation, som anvendes af åndeligt orienterede og bevidst intelligent arbejdende aspiranter.

Den omstændighed, at jordens mennesker altid har udtrykt sig i bøn til forsynet har hidtil påkaldt sig liden opmærksomhed; dog har menneskehedens invokation gennem tiderne fremkaldt svar fra det åndelige Hierarki. Lad os illustrere det ved Krishnas udtalelse, som findes i Bhagavad Gita og som var en forberedende bebudelse af Kristi komme. Han siger heri:

»Hver gang retten svinder og uretten vokser, så skaber jeg mig selv. I hver tidsalder kommer jeg til syne for at befri de gode, for at tilintetgøre de onde og for at genopbygge retten«.

I det romerske imperiums onde og lovløse periode kom Kristus.

Et andet eksempel af en højst bemærkelsesværdig ældgammel invokation findes i Gayatri, hvor folket anråber solen med ordene: »Afslør for os den sande åndelige sol, skjult bag en skive af gyldent lys, at vi erkender sandheden og gør vor fulde pligt på vor rejse til dine hellige fødder«.

Hertil skulle vi også tilføje de Fire ædle Sandheder, som Buddha gav os og som er os så velkendte, da de opsummerer årsagerne og oprindelsen til alle menneskehedens vanskeligheder. Der er mange oversættelser af disse sandheder; de åbenbarer alle den samme længsel, appel og mening. Igennem jødedommen blev der givet os »ti

bud« for menneskelig opførsel, og på disse har de menneskelige love og relationer været baseret i Vesten. Så kom Kristus og gav os universets fundamentale lov, kærlighedens lov. Han gav os også fadervor og understregede Guds faderskab og gudsrigeets komme gennem rette menneskelige relationer.

I dag befinder menneskeheden sig i et særligt og usædvanligt overgangsstadium mellem en ulykkelig fortid og en fremtid, der er lovende, hvis Kristi tilsynekomst erkendes og hans komme forberedes. Vor tid er lovende, men også en vanskelig tid; verdens skæbne ligger i menneskenes hænder og - som der siges - også Kristus' umiddelbare handlinger bestemmes i dag af menneskeheden. Krigens rædsel og hele menneskehedens nød fik i 1945 Kristus til at tage en stor beslutning - en beslutning, som gav sig udtryk i to meget betydningsfulde bekendtgørelser. Han meddelte det samlede åndelige Hierarki og alle sine tjenere og disciple på jorden, at han havde besluttet at træde frem igen i fysisk kontakt med menneskeheden, hvis den ville tage de indledende skridt til at oprette rette menneskelige relationer på jorden. Han gav verden (til brug for »manden på gaden«) en af de ældste bønner der kendes, men som det hidtil kun har været de mest ophøjede åndelige væseners privilegium at bruge. Han brugte den selv første gang i 1945, siges det, ved juni-fuldmånen, der er kendt som Kristi fuldmåne på samme måde som maj -fuldmånen er kendt som Buddhas. Det var ikke let at oversætte disse gamle udtryk (så gamle, at de er uden dato og baggrund af nogen art) til moderne sprog, men det blev gjort, og Den store invokation vil engang blive en verdensbøn.

Den menneskelige tænkning er så reaktionær, at det vækker kritik, når det hævdes, at Den store invokation er en af verdens største bønner og sidestillet med andre udtryk for åndelig forlangende og hensigt. Det er uden betydning. Kun nogle få - ganske få - brugte fadervor i kristendommens tidligste epoke, fordi det først skulle nedskrives i forståelige udtryk og oversættes, før en mere udbredt anvendelse var mulig. Det tog århundreder. I dag har vi alle muligheder for en hurtig distribution, og disse udnyttes alle til fordel for Den store invokation.

Menneskehedens bestemmelse

Må disse få tanker gøre invokationen levende i dit sind med en ny vitalitet. Den er i høj grad forbundet med al sand og gammel tro, den giver håb for fremtiden og den er af praktisk betydning i nutiden. Den er ikke vag og ubestemt. Den udtrykker menneskehedens fundamentale behov i dag - behovet for lys og kærlighed, for forståelse af den guddommelige vilje og for det ondes ophør. Den siger triumferende: »Lad lyset komme til jorden; må Kristus komme til syne på jorden; lad hensigt lede menneskers små viljer, lad planen ... forsegle døren til det onde«. Den opsummerer det hele i disse klare ord: »Lad lys og kærlighed og kraft genoprette planen på jorden«. Altid understreges stedet, hvor alt dette skal ske: på jorden.

Ved et studium af invokationen vil du allerede have bemærket en nær forbindelse mellem første og sidste vers. Menneskehedens bestemmelse er at blive en eksponent for Guds sind, udtrykkende aktiv intelligens, motiveret af kærlighed og virkeliggjort af viljen. Den tid er endnu ikke kommet, men hvis menneskene udnytter tiden rigtigt og deres rette ønsker er stærke nok, kan denne bestemmelse for første gang i menneskehedens historie blive offentligt erkendt, og mennesket vil, frivilligt og i stadig stigende grad, aktivt påtage sig sin virkelige bestemmelse. Det er igen et af invokationens vigtigste mål; dens stadige anvendelse vil medføre et altomfattende syn på den åndelige udvikling og bibringe den menneskelige tænkning den syntese, som hidtil har manglet. Efterhånden som »lyset strømmer ind i menneskers tanker« vil der blive en mere udbredt opfattelse af den guddommelige plan, og viljen-til-det-gode vil i højere grad blive efterstræbt og påkaldt.

Dette store invokative råb er trefoldigt. Det er et råb om lys på vejen og lys ind i jordens mørke kroge; det er også et råb om kærlighed i verden, udtrykt af mennesker med god vilje og humanitær indstilling; det er endelig en intuitiv appel fra verdens aspiranter og disciple om at udtrykke Guds vilje. Instinktive gennemsnitsmennesker, mennesker med god vilje, og verdens disciple deltager alle i denne invokation og bringer således både instinkt, intelligens og intuition ind i påkaldelsen. Alle stemmer blandes i Den store invokation. Husk stadig på den fundamentale fusion, som her kommer til orde, og den opmuntring, der ligger i denne samlede påkaldelse af kilden til alt liv, kærlighed og lys. Intet kan modstå det forenede krav fra mennesker - på mange trin og i tætsluttende rækker - overalt på jorden.

Den umådelige betydning af denne præsentation af en kosmisk, planetarisk og individuel samklang, bøn eller invokation, som resultat af ret anvendelse, består i en åndelig indstrømning fra højeste kilde direkte til menneskehedens hjerte.

Det enestående ved invokationen er den omstændighed, at den i virkeligheden er et godt redskab til integrering. Den forbinder Faderen, Kristus og menneskeheden i ét stort slægtskab. Kristus understregede altid Guds faderskab og satte det i stedet for den grumme og skinsyge stammegud Jehova. I det 17. kapitel af Johannes Evangeliet (som er et af verdens betydeligste åndelige udsagn) understreger Kristus forbindelsen mellem kristusbevidstheden og selve guddommens bevidsthed. Han forbandt åndens begreb med det fuldt udviklede sjælsintegrerede menneske, og den grundliggende enhed som eksisterer mellem Faderen og alle væsener i alle former. Den store invokation forbinder Faderens **vilje**, det åndelige Hierarkis **kærlighed** og menneskehedens **tjenen** i én stor **triangel af energi**. Denne triangel vil få to vigtige resultater: den vil »forsegle døren til det onde«, og den vil udvirke, at planen for lys og kærlighed bliver fuldbyrdet på jorden gennem Guds kraft, som bliver udløst igennem invokationen.

Denne invokation er også enestående i den forstand, at den påkalder alle tre guddommelige aspekter på én gang.

Ingen kan anvende Den store invokation eller bøn om indre oplysning og kærlighed uden at forårsage vældige ændringer i sin egen livsholdning og hensigt; karakter og livsmål vil forandres og hele livet blive nyt og åndeligt værdifuldt. »Som et menneske tænker i sit hjerte, sådan er det«, siger en fundamental naturlov. Den konstante mentale henvendelse om lys og forventningen om indre oplysning kan og vil ikke være forgæves.

Det åndelige Hierarki på denne klode er optaget af, at menneskeheden som helhed vil gribe den åndelige lejlighed. Denne lejlighed er større i dag end nogensinde før. Den store invokation er givet os i de store muligheds tid for at vi skal bruge den sammen med »dem«, der bruger den i menneskehedens interesse. Invokationen tilhører ikke nogen person eller gruppe, men hele menneskeheden. Titusinder af mennesker med god vilje over hele verden anvender den hver dag.

Den kontinuerlige invokative appel kulminerer ved fuldmånen i juni. (Det er fuldmånen i Tvillingernes tegn, der sommetider falder i maj. Tiden for fuldmåne anerkendes i hele verden og er ikke berørt af kalenderen). På denne dag fremføres invokationen som en verdensomspændende magtfuld invokativ udstrømning for menneskehedens vel.

Juni højtiden, som udpræget er Kristi højtid og understreger hans forbindelse med menneskeheden, varer i virkeligheden tre hele dage, hver med en bestemt grundtone:

- Grundtonen **kærlighed** i hierarkisk forstand - fri for sentimentalitet, emotion og personlig betoning - en kærlighed som ofrer og forstår, som handler med styrke og beslutsomhed for menneskeheden som helhed og ikke for en bestemt gruppe eller individuel interesse.
- Grundtonen **opstandelse** understreger det nye liv, om hvilket Kristus sagde, at det var »et liv i større fylde«, muliggjort igennem nød, som fremtvinger en tilbagevenden til de mere sande værdier.
- Grundtonen **kontakt**, en nærmere forbindelse mellem Kristus og hans folk, mellem Hierarkiet og menneskeheden.

Ordet »grundtone« blev valgt med omhu og tilkendegiver den tone, som gik forud for enhver større indstrømning ved maj højtiden. Disse energier vil blive udløst ved en højtidelig ceremoni på hver af disse tre dage. Ved hver ceremoni fremsiger Kristus alene Den store invokation, og så vil det samlede Hierarki intonere versene alene og henholdsvis påkalde lyset, kærligheden og viljen-til-det-gode på hver af de tre dage. Denne højtidelige tre-dages invokation efterfølges af et højdepunkt, en dag, hvor Hierarkiet i forening med Kristus i spidsen vil fremføre hele invokationen og indlede hvert vers med dets egen grundtone, igen intoneret enstemmigt.

Lad lys kraft og kærlighed genoprette planen på jorden.